

ΜΕ ΤΟ ΡΑΒΔΙ τοῦ πελεγρίνου πάω σὲ ταξίδι μακρινό—
—Σὲ ὀμυγλίαςμένεες πολιτεῖες τῇ θλίψῃ μου ν' ἀνιστορῶ.

Νὰ λέω γιὰ τὰ γλυκὰ σου χεῖλη καὶ τὴ φλογάτη σου ματιά,
Ποῦ ἔχει τὴν ἄμαθῃ καρδιά μου βαθιὰ πληγώσει καὶ βαριά.

Καὶ γιὰ τὸν ἄξαφνο, ἀκριβή μου, βασανισμένο σου χαμό.
Μὲ τὸ ραβδί τοῦ πελεγρίνου πάω σὲ ταξίδι μακρινό.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Εἶναι τὰ μάτια...

Εἶναι τὰ μάτια, ποὺ διψοῦν πλῆθιο τὸ φῶς νὰ πιοῦνε
Στὸν ἥλιο ἢ σ' ἄλλα ἀσύγκριτα ματάκια καὶ πιστά,
Τὰ μάτια, ποὺ μὲ χρώματα καὶ μ' ὁμορφίες μεθοῦνε,
Ποὺ εἶναι ἀνοιχτὰ καὶ χαίρονται καὶ νείρονται κλειστά.

Εἶναι τὰ χεῖλη, γιὰ νερὸ ποὺ ἢ γιὰ κρασί διψοῦνε
Στὴ βρύση ἢ σ' ἄλλα ρόδινα χειλάκια ποὺ ἀγαποῦν,
Εὐλογητὰ τὸν Ἑρωτα σὰ γλυκοτραγουδοῦνε,
Πιὸ εὐλογητὰ τὴν πίκρα τους σὰν κρύβουν καὶ σιωποῦν.

Εἶναι τὰ χέρια, τῆς χαρᾶς ποὺ πλέκουν τὰ στεφάνια,
Τρυγώντας τ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν ἢ νειότης ποθητῆς,
Στὸν τίμιο κόπο νὰ λυγοῦν ποὺ τῶχουν περηφάνεια
Καὶ τὴν κορώνα ποὺ κρατοῦν ψηλὰ τῆς ἀρετῆς.

Μὰ δόξα πιότερη στὸ νοῦ, ποὺ ἔχει φτερὰ καὶ πάνω
Στὰ γαλανὰ ζυγιάζεται τοῦ ἀπείρου σὰν ἀητός,
Καὶ μὰ γραμμούλα φωτεινὴ θ' ἀφήσῃ σὰν πεθάνω,
Σὰν ἄστρον, μὲς στὴν ἄβυσσο ποὺ πέφτει τοῦ Παντός.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ